

NEDERLANDSCHE TANDMEESTERS-VEREENIGING.

Jaarverslag 1904.

Mijne Heeren.

Een secretaris, die een *geheel* jaar aan de Bestuurs- en thuis aan de schrijftafel het raderwerk eener vereeniging als de onze, mee in gang brengt, hare geschiedenis dus geheel meeleeft en voortdurend geschreven voor zich ziet, staat bij het samenstellen van haar jaarverslag voor niet zoo bijster groote moeilijkheid. HIJ ZIT ERIN.

Een secretaris echter, die midden in 't jaar zijne functie heeft aanvaard en aan het einde ervan toch *óók* zijn jaarverslag moet uitbrengen, Mijnheeren „HIJ ZIT ERIN”. 16 Juli viel ik met mijn neus in 't *vet*. Resultaat: een *mager* verslag. Na halfjarige oefening, half werk misschien. Bij voorbaat roep ik uwe clementie in. Om al dadelijk de gedachte weg te nemen alsof ik den bescheidene speel, wil ik, wel niet onbescheiden, maar toch onbewimpeld verklaren, dat over dat hálve jaar, — wat zou ik dus over een geheel jaar hebben moeten getuigen? — de arbeid mij... laat ik het maar ineens zeggen: ontzettend zwaar is gevallen. Wat zool te schrijven valt, is onbeschrijfelijk. Met dezen proloog veins ik niet.

Doch gij wacht mijn verslag.

Van het ledental onzer vereeniging kan gezegd worden, dat het stationair bleef. Wij traden het jaar in met 62, ver-

loren 3, wonnen 1, tellen dus aan het einde van het jaar 60 leden.

„Onze werken en daden.”

Wij vergaderen juist in het cijfer, dat van ouds gunstig staat aangeschreven: 5 maal, n.l. 19 Maart, 14 Mei, 16 Juli 12 November en 17 December. De twee aanhangdagen 17 Juli en 18 December verhieven die 5 vergaderingen precies tot de 7 schoonheden. Of we méér hadden moeten vergaderen en of we dan meer effect zouden hebben gesorteerd? Gesproken is er genoeg, — dat leeren de Notulen — en het meest gesproken over ... te weinig sprekers.

Doch gaan wij de geschiedenis na.

In de vergadering van 19 Maart legde coll. N. J. J. Greeter het voorzitterschap onzer Vereeniging neer en werd dit door coll. Bölgger aanvaard. In diezelfde vergadering gingen wij in op het voorstel van de R. T. V. om namens en voor rekening van de 3 vereenigingen een afgevaardigde — en wel collega Frank — te zenden naar het Congres voor Schoolhygiëne te Neurenberg, speciaal waar 't betrof schooltandartsen. In onze vergadering van 14 Mei vernamen wij daaromtrent van collega Frank het rapport met de opmerking, dat alwêer het buitenland in dezen ons verre vooruit is, en werd tevens besloten met het N. T. G. in overleg te treden, teneinde de R. T. V. finantieel te steunen, waardoor schoolplaten, vanwege deze vereeniging uit te geven, in kleurendruk zouden kunnen verschijnen. Officieel vertegenwoordigd waren wij ook in vereeniging met het N. T. G. bij het tandheilkundig congres, hetwelk van 29 Aug. tot 3 Sept. te St. Louis bij gelegenheid van de tentoonstelling gehouden werd. Op voordracht van den minister van Binnenlandsche Zaken was daar coll. Grevers onze afgevaardigde, buiten bezwaar van 's Rijks schatkist. In verband met eene door het A. Z. A. voorgenomen reorgani-

satie van zijn tandheelkundigen dienst werden door ons, op een daartoe strekkend verzoek van een bestuurscommissie van dit fonds, verschillende vragen beantwoord en uw secretaris aangewezen als rapporteur, in samenwerking, daar waar het hoofdzaken betrof, met bestuursleden van het N. T. G. en de R. T. V.

In twee vergaderingen, n.l. 14 Mei en 12 Nov., werd uitvoerig van gedachten gewisseld over het geven van meer publiciteit van hetgeen er belangrijks op tandheelkundig gebied voorvalt. Het bestuur was in belang van wetenschap en praktijk daar zeer vóór, enkelen uwer uit vrees voor reclamezucht, dus kwade praktijk, daar zeer tegen. Toch werden in eerstgenoemde vergadering de heeren G r e e t e r en T e r K u i l e L e m k e r en ex officio uw secretaris tot leden der Verslagcommissie benoemd. En het dus aangenomen principe werd met te meer klem gehuldigd, toen dringender en dringender werd geklaagd over te weinig voordrachten en demonstratiën uit *eigen* kring. Collega G r e e t e r maakte zich in de vergadering van 12 Nov. den tolk van velen door, laat het dan zijn als prikkel tot het houden van voordrachten enz., meer publiciteit te geven aan de verslagen onzer vergaderingen; daargelaten nog den voorlooper (men sprak de wenschelijkheid uit), dat bestuursleden door persoonlijk bezoek de leden zouden opwekken tot het vervullen van spreekbeurten.

Ik voor mij, veroorlooft mij mijn persoonlijk gevoelen uit te spreken, ben vóór het een en het ander, vóór het een, terwille van het ander. Niet spreek ik dus als lid der benoemde commissie en zeker zie ik den zooveel grooteren arbeid, die met het aangenomen principe den secretaris-verslaggever wacht, voorbij, Maar het is en blijft mijne stellige overtuiging: hoe meer voordrachten hoe liever. Láát het zijn, dat deze of gene zich gaarne hoort; laat het *plaisir*

de se voir imprimé bij dezen of genen opwegen, — er is dan toch een prikkel; zelfs eigenliefde is eene liefde, die warm aandoet, het hart, den band tot onze vereeniging wordt versterkt. Ik weet: ieder acht zijn uil een valk te zijn; ik herinner mij het gezegde van één uwer: wat heeft men aan zooveel voordrachten van weinig zaaks; liever al is 't één in het jaar, waar wat inzit, waar men iets uit leert. Maar wie is die „men”? Wat de een weet, weet wellicht de ander niet. Ieder die iets mededeelt uit eigen wetenschap, iets opvallends uit eigen praktijk, en het middel door hem probaat bevonden, is anderen, zij het slechts één van ons allen, van nut. En het nut onzer Vereeniging *blijkt*. Niemand onzer weet alles. Zelfs het opfrisschen van de memorie is soms noodig. Daarom houde niemand zijn licht onder den korenmaat. Ieder die eene voordracht of demonstratie gehouden heeft, heeft recht ons toe te voegen: „Ich habe das meinige gethan, thun Sie das Ihrige.” Hoorde wij van *van iemand uit eigen kring* niet veel nieuws,“ niet veel bijzonders,“ och heusch, hetzelfde kan ons soms wedervaren bij het hooren van een z.g. Specialiteit, een hooggeleerd en hooggehonoreerd spreker uit het buitenland.

Gewis, de wetenschap gaat vooruit, maar de wonderen vallen niet zoo maar uit den hemel. Van deze beschouwing kom ik tot de vermelding, dat in het afgelopen jaar door 2 collega's uit het buitenland demonstratiën werden gehouden en wel op 17 Juli L. Rosenberg — Berlijn, over Eusemin en 18 December Prof. Dr. Jung uit Berlijn over Feinere Technik etc.

Met waardeering vermelden wij de voordrachten van onze leden: Grevers — Demonstratie van lantaarnplaten — Greeter, immediate regulation onder toepassing der adrenaline-cocaïne anaesthesie; Bölg er iets over Validol; Ter Kuile Lemker behandeling van kindertanden;

K a i s e r verzorging der kindertanden volgens J o h n s o n. Elk van deze voordrachten verhelderde of verrijkte met het meestal daarop gevolgd debat onze kennis, gelijk ook „de vrije mededeelingen”, waartoe in elke vergadering gelegenheid gegeven werd, ertoe bijdroegen om in het belang van wetenschap of praktijk voor menig onzer nieuw licht te ontsteken. Het treffen van operatie- en wachtkamers in de Personeele belasting heeft ons geleid tot het richten van een request tot den *Min. van financiën*, (waarvan voorlezing geschiedde in de vergadering van 17 Dec.), nadat reeds in het begin van het jaar door coll. Graftdijk rapport was uitgebracht naar aanleiding van eene te dezer zake gehouden conferentie met Mr. Blaupotten Cate te 's-Gravenhage.

Nog meer ingrijpend in de belangen van ons vak was de quaestie „onbevoegde uitoefening der tandheekunde” hoofdzakelijk door adhaeranten, betrokkenen bij ons vak: „de *technici*”.

In de vergadering van 19 Maart bracht eene terzake bestaande Commissie verslag uit, aan het eind waarvan zij verklaarde, dat alle moeite afstuit op te weinig of geen medewerking van de bevoegde macht, zoodat zij geen anderen uitweg wist dan dat de leden haar zooveel mogelijk zouden sterken met feiten. Zoo bleef de zaak in *Statu quo*, tot in de vergadering van 17 Dec. met algemeene stemmen werd besloten (voorstel Bruske) aan de bestaande commissie tot het tegengaan van de onbevoegde uitoefening der tandheekunde 3 leden toe te voegen om met deze vast te stellen, in hoeverre door de vervaardigers van kunsttanden in Nederland de wet wordt overtreden, teneinde daarna aan de hand van gegevens aan de wetgevende macht voorstellen te doen ter voorziening in de leemte. Deze toegevoegde commissie zal aftreden na vaststelling van haar pro-

gramma. Tot leden der commissie als geheel werden alsnu benoemd de heeren W. Son, Roeloffs, De Jonge Cohen, De Cock Rouaan en Graftdijk, aan wie dus het ontwerpen van een programma werd opgedragen. Tot den inwendigen dienst terug keerende zien we, dat in de vergadering van 16 Juli statuten en reglement werden herzien, het laatste met geringe wijziging en dat de buitengewone vergadering van 12 November zeer verstrekkende gevolgen had. Dáár toch werd het voorstel van het bestuur, dat de voordrachten en demonstratiën door de leden beurtelings zouden worden gehouden bij loting van volgorde, de arbeidsverdeeling te regelen door het bestuur, verworpen, met het treurig gevolg, dat het bestuur de kabinetsquaestie stelde en onze jongste vergadering van 17 December wel de droefste was van het geheele jaar.

In den aanvang van mijn verslag vermeldde ik kort en schijnbaar koud, dat op 19 Maart coll. Bölg er het voorzitterschap aanvaardde. Tolk gewis ben ik van u allen, wanneer ik getuig, dat coll. Bölg er zich van de opgenomen taak kweet met de meest mogelijke toewijding en warmte. Even zeker meen ik uw aller tolk te zijn, wanneer ik betreur, dat met den val van het bestuursvoorstel collega Bölg er, onze voorzitter, de eerste was, die ons ontviel. De vice-voorzitter en ik — wij waren met hem ééns van zin en zoo eindigden wij dan op 17 Dec. het jaar met eene bestuursverkiezing, met zóóveel stemmingen, dat eindelijk werd gekozen tot voorzitter collega Roeloffs en tot vice-voorzitter collega Dagevos; maar het herhaalde stemmen en herstemmen liep, toen het op den secretaris aankwam, op zooveel ontstemdheid uit, dat we ons, gelijk in Staat of Gemeente, plotseling bevonden in een verkiezingsstrijd, zóó erg, dat niemand minder dan nota bene de zoo pas nieuwbenoemde voorzitter Roeloffs in over-

weging gaf de vereeniging te ontbinden. Op dat oogenblik kwam echter bij den afgetreden Voorzitter wéér de oude liefde boven en hij redde de vergadering met het calmans : de bestuursvergadering te verdagen tot de Januari-vergadering.

Ik eindig dus mijn verslag over het afgelopen jaar met eene hangende questie. Niet past het mij, rechter te zijn in eigen geding, want ook *ik* behoor tot de bestuursleden, die hun mandaat ter uwer beschikking stelden. Niet wil ik herkauwen, niet napleiten over het gevallen voorstel, dat ons tot ons besluit heeft geleid. Maar wilt gij, soeverein in uw oordeel, het aftredend bestuur naroeven „de hoofden zijn op hol geslagen”, uw secretaris roept bij den overgang van het nieuwe jaar u toe: Steekt de hoofden bij elkaar, opdat de N. T. V. wel verre van uiteen te spatten, moge blijven groeien en bloeien in het belang van de tandheekundige Wetenschap en Praktijk!
